

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Sžp/1/2013                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 1009200268                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 18.12.2013                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Poláčková          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2013:1009200268.2 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: JURKI-HAYTON, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prístavná ul. č. 2, zastúpeného advokátkou: JUDr. Marta Michalková, Župné nám. 3, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská inšpekcia životného prostredia - ústredie, so sídlom v Bratislave, Karloveská ul. č. 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 13 940 03208/9730-41490/22/2008/Hyč z 11. decembra 2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. septembra 2012, č. k. 1S 26/2009-92, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. septembra 2012, č. k. 1S 26/2009-92, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

### Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 27. septembra 2012, č. k. 1S 26/2009-92 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 13 940 03208/9730-41490/22/2008/Hyč z 11. decembra 2008, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 20 000 Sk, za porušenie povinností ustanovených v § 39 ods. 2 písm. a/ a d/ zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „vodný zákon“), pri zaobchádzaní s nebezpečnými látkami na čerpacej stanici pohonných látok Čerín, podľa § 74 ods. 1 písm. i/ v spojitosti s § 74 ods. 5 zákona o vodách tým, že :

- nevykonala kontrolu technického stavu dvojplášťových skladovacích nádrží na naftu (16 m<sup>3</sup> a 25 m<sup>3</sup>) odborne spôsobilou osobou s certifikátom na nedeštruktívne skúšanie (porušenie § 39 ods. 2 písm. d/ v spojitosti s § 39 ods. 6 vodného zákona)
- nevykonala skúšky tesnosti dvojplášťových skladovacích nádrží a súvisiacich potrubových rozvodov na naftu a žumpy na splaškové odpadové vody, obdobne spôsobilou osobou s certifikátom na nedeštruktívne skúšanie (porušenie § 39 ods. 2 písm. d/ v spojitosti s § 39 ods. 6 vodného zákona)
- v čase kontroly dňa 9. mája 2008 bola záchytná vaňa pri stáčacej a výdajnej manipulačnej ploche na naftu naplnená vodou z povrchového odtoku na takú mieru, že neplnila protihavarijnú funkciu (porušenie

§ 39 ods. 2 písm. a/ vodného zákona).

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že inšpektori Slovenskej inšpekcie životného prostredia vykonali v dňoch 9. mája 2008 a 4. júla 2008 v JURKI-HAYTON, s.r.o., Bratislava - čerpacia stanica pohonných hmôt Čerín, kontrolu dodržiavania povinností ustanovených v § 39 vodného zákona, pričom kontrola bola zameraná na dodržiavanie povinností pri zaobchádzaní s nebezpečnými látkami. Vykonanou kontrolou boli zistené vyššie uvedené nedostatky, čím podľa názoru správnych orgánov došlo k správne deliktu podľa § 74 ods. 1 písm. i/ a k naplneniu skutkovej podstaty pre uloženie pokuty podľa § 75 ods. 5 vodného zákona.

Správny orgán prvého stupňa listom č. 7372-25324/42/2008/Scha zo dňa 28. júla 2008, ktorý bol žalobcovi ako účastníkovi konania doručený dňa 30. júla 2008, začal správne konanie vo veci uloženia pokuty. Žalobcovi bola pred vydaním rozhodnutia v súlade s ust. § 33 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) daná možnosť sa vyjadriť k podkladom pre vydanie rozhodnutia na ústnom pojednávaní dňa 14. augusta 2008. Žalobca sa písomne vyjadril, kde uviedol, že predložené protokoly o skúškach technologických rozvodov a tlakových skúškach nádrží sú overené a vykonané p. W. a ten je odborne spôsobilý na vykonávanie týchto skúšok a zabezpečuje tlakové skúšky a kontroly netesnosti a montáž technológií pre žalobcu už dlhé roky. Podľa názoru žalobcu čerpacia stanica spĺňa požiadavky zákona o vodách a neohrozuje svojou prevádzkou životné prostredie. Prvostupňový správny orgán v rámci prvostupňového konania po preskúmaní vyjadrenia žalobcu nezistil také nové skutočnosti, ktoré by jednoznačne vyvracali zistený stav v čase kontroly. Vydal rozhodnutie, proti ktorému žalobca podal odvolanie. Odvolanie preskúmal žalovaný, ktorý odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

Krajský súd rozhodnutím z 18. marca 2010 pôvodne žalobu zamietol, lebo po preskúmaní postupu a rozhodnutia žalovaného dospel k záveru, že tieto sú v súlade so zákonom. Na základe odvolania žalobcu vo veci rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil z dôvodu procesného pochybenia, keď žalobca nebol v konaní zastúpený advokátom a ani sám právnické vzdelanie nemal.

Krajský súd vo veci rozhodoval opätovne rozsudkom zo 14. októbra 2010 v ktorom dospel k záveru, že o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. Podľa jeho názoru v konaní nebola preukázaná vyššia miera negatívnych dôsledkov konania žalobcu (závažnosť, dĺžka konania a následky), než ktorá vyplýva z rozhodnutí žalovaného a prvostupňového správneho orgánu. Preto považoval uloženie sankcie v sume 100 € za primerané okolnostiam prípadu a súčasne zodpovedajúce aj požiadavke generálnej prevencie. Tento rozsudok bol na základe odvolania žalovaného zrušený rozhodnutím z 25. januára 2012, v ktorom najvyšší súd uviedol, že krajský súd bližšie vôbec nezdôvodnil, aké skutočnosti ho viedli k zníženiu danej pokuty na 100 € a i keď v danom prípade krajský súd správne konštatuje, že o predmetnej peňažnej sankcii koná súd v plnej jurisdikcii v zmysle ust. § 250j ods. 5 OSP, tak táto skutočnosť neznamena, že krajský súd by mohol v podstate paušálne znížiť sankcionovanému subjektu príslušnú pokutu bez toho, aby to riadne odôvodnil v súlade so zásadami logického myslenia a riadneho zdôvodnenia, aké skutočnosti krajský súd k takémuto postupu viedli. Uvedeným postupom krajského súdu bola podľa najvyššieho súdu žalovanému, ako účastníkovi konania, odňatá možnosť konať pred súdom, preto v ďalšom konaní najvyšší súd uložil krajskému súdu, aby vec prejednal znova v medziach podanej žaloby s prihliadnutím aj na dôvody odvolania, dôsledne sa vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov konania a znova vo veci rozhodol a svoje rozhodnutie riadne v súlade so zákonom odôvodnil.

Krajský súd po opätovnom prejednaní veci dospel k záveru, že správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, dôkazy vykonali spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu a v neposlednom rade podľa § 245 ods. 2 OSP posudzoval, či hodnotenie dôkazov zodpovedalo zásadám voľného hodnotenia dôkazov v zmysle ust. § 34 ods. 5 Správneho poriadku a či nevybočilo z jeho medzí. Podľa názoru krajského súdu si správne orgány pre svoje rozhodnutie zadovážili dostatok skutkových podkladov, vo veci riadne zistili skutočný stav a zo zistených skutkových okolností vyvodili aj správny záver vo veci. Uložená sankcia za spáchaný správny delikt nevybočuje podľa názoru krajského súdu z bežného rámca správnej úvahy a táto sankcia spĺňa zákonné kritériá pre jej uloženie. Krajský súd zdôraznil, že uloženie pokuty a jej výška sú zásadne v diskrečnej právomoci správneho orgánu a to, či bude pokuta uložená a v akej výške, závisí od jeho

uváženia, pričom je však povinný rešpektovať zákonné kritériá stanovené zákonom. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale preskúmať zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda posúdiť, či správne orgány splnili povinnosti stanovené zákonom, pričom súd iba skúma, či toto uváženie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom, či je v súlade s pravidlami logického myslenia a či podklady pre taký úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z tých istých skutočností vyvodzovať iné alebo opačné závery. Na záver krajský súd uviedol, že cieľom pokút je nielen trest ale aj prevencia, pričom represívna zložka zahŕňa cieľ potrestať nelegálne konanie a preventívna zložka má zároveň odstrašujúci účinok. Pokuta bola v danom prípade podľa názoru krajského súdu uložená na dolnej hranici zákonnej sadzby a spĺňa tak represívnu funkciu voči žalobcovi ako aj funkciu individuálnej a generálnej prevencie.

Na základe vyššie uvedeného, po preskúmaní postupu a rozhodnutia žalovaného dospel krajský súd k záveru, že tieto sú v súlade so zákonom, keď konanie žalobcu bolo správne klasifikované ako porušenie povinnosti ustanovenej v § 39 ods. 2 písm. a/ a d/ zákona o vodách.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby najvyšší súd vo veci rozhodol, nakoľko rozhodnutia krajského súdu sú protichodné a opätovne nedostatočne odôvodnené.

Poukázal na to, že krajský súd pri vydávaní napadnutého rozsudku vychádzal z uznesenia najvyššieho súdu z 25. januára 2012. V uvedenom uznesení sa uvádza, že vzhľadom na predchádzajúci rozsudok, rozsudok zo dňa 14. októbra 2010 patrí do kategórie tzv. „prekvapivých rozhodnutí“. K tomuto záveru dospel najvyšší súd vzhľadom k tomu, že rozsudok zo 14. októbra 2010 nepovažoval za riadne odôvodnený a to v spojitosti so zmenou právneho názoru, v dôsledku čoho bol prvostupňový rozsudok nepreskúmateľný.

Vzhľadom na to, že krajský súd vo veci opakovane rozhodoval, posledné rozhodnutie považoval žalobca prekvapivý z dôvodu, že namiesto toho, aby riadne zdôvodnil svoje rozhodnutie zo dňa 14. októbra 2010, zmenil svoje rozhodnutie a žalobu zamietol bez toho, aby zdôvodnil zmenu svojho právneho názoru.

K meritu veci uviedol, že v prejednávanom prípade došlo zo strany žalobcu k pochybeniu v tom smere, že protokoly, ktoré mal v čase kontroly k dispozícii boli vydané a overené (po vykonaní skúšky) O. W., ktorý nemal v tom čase oprávnenie požadovanú skúšku vykonávať. O tejto skutočnosti žalobca však nemal vedomosť. Keďže však jeho závery boli následne potvrdené certifikátom spoločnosti NITRA TEST, s.r.o., mal za to, že výška pokuty uložená správnym orgánom nebola primeraná. Vzhľadom na obsah správneho a súdneho spisu a rozdielnu rozhodovaciu prax krajského súdu žiadal, aby najvyšší súd vo veci rozhodol s konečnou platnosťou.

Žalovaný vo svojom vyjadrení z navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Poukázal na to, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ako i v odôvodneniach skorších rozsudkov vydaných v danej právnej veci poukázal na správnosť skutkových zistení, z ktorých vyplynulo správne ustálenie žalovaného o tom, že žalobca porušil povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 39 vodného zákona. Uvedeným konaním žalobcu došlo k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 74 ods. 1 písm. i/ citovaného zákona, na základe čoho mu prvostupňový orgán uložil pokutu v zmysle § 75 ods. 5 zákona vo výške 20 000 Sk (663,87 €). Správny orgán pri ukladaní pokuty postupoval v súlade s uvedeným zákonným ustanovením, keď sa podrobne zaoberal dôvodmi jej uloženia, rozsahom následkov, ktoré mohlo zanedbanie zákonných predpisov spôsobiť ako aj z toho vyplývajúcou spoločenskou nebezpečnosťou takéhoto konania. Sankcia bola uložená v rámci zákonom stanoveného rozpätia, pričom pri určení jej výšky prvostupňový orgán prihliadal na kritériá stanovené v § 76 ods. 1 vodného zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

www.nsud.sk , a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 18. decembra 2013 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

V prejednávanom prípade bolo potrebné posúdiť, či žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa, postupovali v súlade s vodným zákonom z pohľadu posúdenia porušenia § 39 ods. 2 písm. a/ a d/ a ods. 6 žalobcom, ako aj pri ukladaní sankcie a odôvodnení jej výšky.

Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd síce rozhodol vo výroku vecne správne, avšak rozsudok je opakovane nedostatočne odôvodnený, keď krajský súd na piatich stranách opisuje obsah predchádzajúcich rozhodnutí najvyššieho súdu, pričom sa však týmito neriadil a v závere sa obmedzil len na všeobecné zhrnutie princípov správneho trestania a hodnotenia diskrečnej právomoci správnych orgánov bez toho, aby tieto aplikoval na konkrétny prejednávaný prípad.

Tieto pochybenia by v inom prípade viedli k opätovnému zrušeniu rozsudku krajského súdu z dôvodu nedostatočného odôvodnenia a absentujúceho právneho posúdenia veci.

Avšak, vzhľadom na dĺžku času ktorý uplynul od podania žaloby na súd (16.2.2009) ku dnešnému dňu, najvyšší súd dospel k záveru, že je potrebné vo veci meritorne a s konečnou platnosťou rozhodnúť z dôvodu dodržania princípu právnej istoty účastníkov konania.

Podľa § 39 ods. 2 vodného zákona ten, kto zaobchádza s nebezpečnými látkami, je povinný dodržiavať osobitné predpisy, ktoré ustanovujú, za akých podmienok možno s týmito látkami zaobchádzať z hľadiska ochrany kvality povrchových vôd a pozemných vôd. Ak zaobchádzanie s nebezpečnými látkami z hľadiska ochrany vôd neupravujú osobitné predpisy, je ten, kto s takýmito látkami zaobchádza, povinný urobiť potrebné opatrenia, aby pri zaobchádzaní s nimi nevnikli do povrchových vôd alebo do pozemných vôd, alebo neohrozili ich kvalitu. Takýmito opatreniami sú najmä:

a/ umiestňovať stavby a zariadenia, v ktorých sa zaobchádza s nebezpečnými látkami tak, aby sa pri mimoriadnych okolnostiach mohlo účinne zabrániť nežiadúcemu úniku týchto látok do pôdy, pozemných vôd alebo do štrkovej siete a aby sa tým zabránilo ich nežiadúcemu miešaniu s odpadovými vodami alebo s vodou z povrchového odtoku,

d) pravidelne vykonávať kontroly skladov a skládok, skúšky tesnosti potrubí, nádrží a prostriedkov na prepravu nebezpečných látok, ako aj vykonávať ich pravidelnú opravu a údržbu,

Podľa ods. 3 písm. a/, ten, kto pravidelne zaobchádza v rámci výrobného procesu alebo inej činnosti s tuhými škodlivými látkami v množstve väčšom ako 1t alebo s kvapalnými škodlivými látkami v množstve väčšom ako 1m<sup>3</sup> alebo zaobchádza s tuhými obzvlášť škodlivými látkami v množstve väčšom ako 0,3t alebo s kvapalnými obzvlášť škodlivými látkami v množstve väčšom ako 0,3m<sup>3</sup>, je povinný vykonať okrem opatrení uvedených v odseku 2 aj tieto opatrenia: zostaviť plán preventívnych opatrení na zamedzenie vzniku neovládateľného úniku nebezpečných látok do životného prostredia a na postup v prípade ich úniku (ďalej len „havarijný plán“), predložiť ho orgánu štátnej vodnej správy na schválenie a oboznámiť s ním zamestnancov.

Podľa ods. 6 kontrolu a skúšky tesnosti podľa odseku 2 písm. d/ vodného zákona môže vykonávať iba odborne spôsobilá osoba s certifikátom na kvalifikáciu na nedeštruktívne skúšanie.

Podľa § 74 ods. 1 písm. i) orgán štátnej vodnej správy uloží pokutu právnickej osobe alebo fyzickej osobe - podnikateľovi, ktorá porušuje povinnosti ustanovené v § 39 pri zaobchádzaní so škodlivými látkami a obzvlášť škodlivými látkami.

Podľa ods. 3 inšpekcia ukladá pokuty za porušenie povinností ustanovených v odseku 1 v tých prípadoch, v ktorých má pôsobnosť na výkon štátneho vodoochranného dozoru.

Podľa § 75 ods. 5 pokutu podľa § 74 ods. 1 písm. f/ až i/ možno uložiť do výšky 200 000 Sk (6638,78 €).

Podľa § 76 ods. 1 pri ukladaní pokuty podľa § 75 ods. 3 až 7 a 9 sa prihliada najmä na škodlivé následky porušenia povinností, na okolnosti, za ktorých sa povinnosti porušili, a ako sa právnická osoba alebo fyzická osoba -podnikateľ pričínili o odstránenie alebo zmiernenie škodlivých následkov.

Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že žalobcovi bola správnym orgánom prvého stupňa uložená pokuta za to, že kontrola technického stavu nadzemných dvojplášťových skladovacích nádrží na naftu a skúšky tesností dvojplášťových skladovacích nádrží a súvisiacich potrubí na naftu a žumpy na splaškové odpadové vody neboli vykonané odborne spôsobilou osobou s certifikátom na nedeštruktívne skúšanie a že v čase kontroly 9. mája 2008 bola zachytná vaňa na naftu pri manipulačnej stáčacej a výdajnej ploche naplnená vodou z povrchového odtoku na takú mieru, že neplnila protihavarijnú funkciu. Navyše, druhostupňový správny orgán okrem toho zistil, že kontrolovaný subjekt predložil havarijný plán orgánu štátnej vodnej správy na schválenie až v priebehu kontroly listom z 29. mája 2008. Do toho času zaobchádzal s kvapalnými škodlivými látkami v množstve väčšom ako 1m<sup>3</sup> bez schváleného havarijného plánu, čo je v rozpore s § 39 ods. 3 písm. a/ vodného zákona.

Pokiaľ ide o prvý dôvod, z listu konateľa žalobcu síce vyplýva, že predložené protokoly o skúškach technologických rozvodov a tlakových skúškach nádrží sú overené a vykonané p. O. W. - W., XXX XX C. XXX, ktorý zabezpečuje tlakové skúšky a kontroly netesností a montáž technológií pre spoločnosť JURKI - HAYTON, s.r.o. už dlhé roky, avšak zo zistení správneho orgánu prvého stupňa vyplýva, že predložené osvedčenie pre p. W., vydané Technickou inšpekciou a.s. pod č. j. OPO-000001-06 zo dňa 1. februára 2008 podľa § 14 ods. 1. písm. c/ a § 16 zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 309/2007 Z. z. ho neoprávňuje vykonávať kontroly a skúšky tesností podľa § 39 ods. 6 vodného zákona.

Z uvedeného dôvodu nie je možné podľa ustanovení vodného zákona zo strany žalovaného akceptovať skúšky tesností vykonané pánom W. na čerpacej stanici pohonných hmôt JURKI Čerín, z čoho jednoznačne vyplýva, že žalobca sa dopustil porušenia § 39 ods. 2 písm. d/ vodného zákona.

Z ďalších skutkových zistení správnych orgánov vyplýva, že svojím konaním sa žalobca dopustil aj ďalších dvoch porušení vodného zákona, § 39 ods. 2 písm. a/ a ods. 3 písm. a/.

Žalobca samotný zistené porušenia vodného zákona nespochybňoval.

Na tomto mieste odvolací súd považuje za potrebné pripomenúť základné zásady správneho trestania, ktoré vychádzajú z čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), z Odporúčania výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov 13. februára 1991 (ďalej aj „odporúčanie o správnych sankciách“) ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976) a posúdiť, či správne orgány z týchto vychádzali a tieto správne pri potrestaní žalobcu aplikovali.

Odvolací súd zastáva názor, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívno-právna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Nemožno pritom opomenúť, že hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a správnymi deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Právna teória v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, v ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktov a disciplinárnych deliktov ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť

(výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Pri priestupkoch je obdobná právna úprava. Výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 správneho poriadku), čo však neznamena, že pri iných správnych deliktoch táto požiadavka dodržaná byť nemusí.

V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámeny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia.

Význam výrokovvej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania.

Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené.

Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynúiteľné exekúciou.

Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktoré v celom rozsahu žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil, obsahuje vo výroku presne opísané skutky ktorých sa žalobca dopustil s uvedením miesta, času, ako aj spôsobu akým, a ktoré, ustanovenie vodného zákona porušil.

Je nepochybné, že identita skutkov je určená tak, že tieto nie sú zameniteľné s inými skutkami a každý skutok je označený právnou kvalifikáciou, konkrétne právne posúdený. Výrok takisto obsahuje aj sankciu uloženú za spáchané správne delikty.

Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav a na tieto zistenia správne aplikovali príslušné ustanovenia vodného zákona keď skonštatovali, že žalobca v čase kontroly zaobchádzal s nebezpečnými látkami v rozpore s ustanoveniami § 39 vodného zákona, čím sa dopustil viacerých skutkov, ktoré zákonodarcu zaradil pod rovnaké ustanovenie paragrafu § 39 vodného zákona, tieto konania definuje ako správne delikty podľa § 74 ods. 1 písm. i/ a sankcionuje ich rovnakou sankciou podľa § 75 ods. 5, pokutou do výšky 6638,78 €, pričom výška pokuty je daná na uváženie správneho orgánu.

Pokiaľ ide o výšku uloženej pokuty, odvolací súd prisvedčil názoru žalovaného, že argumentácia žalobcu smerujúca k zníženiu výšky pokuty spočívajúca v tvrdení, že počas prevádzky čerpacej stanice nedošlo k škodám na životnom prostredí a zistené nedostatky boli len administratívneho charakteru, nie je

dôvodom na zníženie pokuty, lebo v čase kontroly tieto nedostatky reálne existovali.

Je pravdepodobné a podľa názoru odvolacieho súdu až hraničiace s istotou, že bez vykonanej kontroly by tieto nedostatky žalobca samotný neodstránil a ohrozovanie životného prostredia spôsobom, akým nakladal s nebezpečnými látkami (o. i. žalobca sám potvrdil, že p. W., ktorý nedisponoval certifikátom na kvalifikáciu na nedeštruktívne skúšanie, zabezpečuje tlakové skúšky a kontroly netesností a montáž technológií pre spoločnosť JURKI - HAYTON, s.r.o. už dlhé roky) by naďalej pretrvávalo.

Pokiaľ sa však v napadnutom rozhodnutí žalovaného uvádza, že správne orgány pri rozhodovaní o výške pokuty vychádzali z ustanovenia § 76 ods. 1 vodného zákona a zohľadnili „okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona“ ako aj „závažnosť zistených nedostatkov“, neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že tak v rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa, ako aj v rozhodnutí žalovaného tieto pojmy bližšie konkretizované nie sú.

Táto skutočnosť nevyplýva ani z rozsudku krajského súdu, ktorý si bez ďalšieho tieto pojmy osvojil a ich obsah považoval za preukázaný.

Avšak vzhľadom na to, že ochrana povrchových a podzemných vôd je všeobecne známou skutočnosťou a zabezpečenie ich trvalo udržateľného využívania je dôležitým environmentálnym cieľom, je zrejmé, že zanedbanie povinností prevádzkovateľa čerpacej stanice pri manipulácii s nebezpečnými odpadmi, ktoré by mohlo mať veľmi negatívne dôsledky na ochranu životného prostredia, sú tými „okolnosťami“ a „závažnými nedostatkami“, ktoré správne orgány zohľadnili pri určení výšky pokuty.

V tomto kontexte vzhľadom na vážnosť spoločenského cieľa, ktorý vodný zákon v § 74 ods. 1 písm. i/ chráni, je preto podľa názoru odvolacieho súdu pokuta vo výške 20 000 Sk uložená v dolnej hranici zákonnej sadzby (do 6638,78 €) primeraná a odôvodnená.

Odvolací súd však zároveň krajskému súdu ako aj žalovanému správne orgánu pripomína, že nie je úlohou súdov a už vôbec nie úlohou odvolacieho súdu domýšľať, resp. bližšie konkretizovať dôvody, ktoré viedli správne orgány k uloženiu pokuty v konkrétnej výške.

Táto povinnosť prináleží v prvom rade správne orgánu a je dôvodom na zrušenie jeho rozhodnutia už v rámci súdneho prieskumu pred súdom prvého stupňa, pokiaľ prvostupňový súd nevyužije tzv. plnú jurisdikciu v zmysle § 250i ods. 2 OSP a nevykoná vlastné dokazovanie a zistenie skutkového stavu, na základe ktorého uloží sankciu podľa svojho uváženia a túto následne aj riadne odôvodní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto s poukazom na vyššie uvedené dôvody, ako aj na všetky individuálne okolnosti daného prípadu, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému zo zákona náhrada trov konania neprináleží.

## **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.